

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.715 van 13 februari 2018
in de zaak A. 224.221/XIV-37.606**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Matthieu Lys
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 89
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 11 januari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 196.485 van 12 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 18 januari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Het recht van verdediging houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op voorhand de motieven van het bestreden arrest moet meedelen. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt bovendien dat een schending van het recht van verdediging pas tot nietigverklaring kan leiden wanneer

de administratieve procedure zonder de onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Te dezen wordt in het bestreden arrest nog op omstandig gemotiveerde wijze gesteld dat “waar verzoekster toch volhoudt afkomstig te zijn uit Eritrea, [...] evenmin [kan] blijken dat ze dit land verlaten heeft omwille van een nood aan internationale bescherming”. Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht verzoeksters beweerde vrees voor de militaire dienst ongeloofwaardig, niet omwille van het gegeven dat zij die oorzaak van haar vlucht uit haar land van herkomst pas voor het eerst in haar verzoekschrift zou hebben aangevoerd, maar wel omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde illegale vlucht uit Eritrea. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, op basis van de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier, van oordeel dat verzoekster Eritrea legaal heeft verlaten hetgeen volgens die informatie betekent dat zij ofwel haar dienstplicht heeft voldaan ofwel vrijgesteld was. De vaststelling in het bestreden arrest dat verzoekster “haar asielrelaas opbouwt nu ze de [aanvankelijk] bestreden beslissing heeft gelezen”, kan de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed. Verzoeksters kritiek tegen die vaststelling kan dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

Verzoekster betoogt dat zij zelf afstand heeft genomen van haar verklaringen over een gedwongen huwelijk zodat het feit dat zij niet onmiddellijk de waarheid heeft verteld niet doorslaggevend mag zijn in het onderzoek naar haar algemene geloofwaardigheid. Daarbij moet worden vastgesteld dat die valse verklaringen geenszins als doorslaggevend worden beschouwd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het bestreden arrest wordt immers ook vastgesteld dat verzoekster slechts zeer vage verklaringen kan afleggen over haar beweerde regio van herkomst en dat ook haar verklaringen over haar beweerde illegale vlucht “geenszins ernstig, noch enigszins geloofwaardig” zijn. Waar verzoekster wijst op haar leeftijd en stelt dat zij te jong is om niet meer dienstplichtig te zijn, gaat zij voorbij aan de motivering in het bestreden arrest dat “uit voornoemde informatie [volgt] dat zij haar nationale diensplicht kennelijk voldaan heeft of hiervan vrijgesteld was”. Verzoekster voert nog aan dat het onwaarschijnlijk is dat iemand die een exit-visum kan verkrijgen de gevaarlijke route van Libië tot Italië zou afleggen, dat het weinig waarschijnlijk is dat familieleden van personen die het land illegaal verlieten, zoals haar broer, ooit een visum kunnen verkrijgen, dat zij niet behoort tot de categorieën van personen die een uitreisvisum kunnen verkrijgen en dat er ook tal van manieren bestaan om het land illegaal te verlaten. Dergelijke uiteenzetting raakt echter de grond van de zaak terwijl de

Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede onderdeel van het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien februari tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams